

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/98/2023
Identifikačné číslo spisu:	6120401381
Dátum vydania rozhodnutia:	09.07.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6120401381.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava - mestská časť Ružinov, Prievozská 2, IČO: 35 724 803, zastúpeného spoločnosťou Remedium Legal, s.r.o., Bratislava - mestská časť Ružinov, Prievozská 2, IČO: 53 255 739, proti žalovanému G. N., narodenému XX. G. XXXX, E., Z. L. Š.Ú. Č. XXX/X, zastúpenému advokátom JUDr. Igorom Šafrankom, Svidník, Ul. Sovietskych hrdinov 163/66, o zaplatenie 5 000,45 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. SK-1Csp/95/2020, pôvodne Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 1Csp/95/2020, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 28. novembra 2022 sp. zn. 7CoCsp/18/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný m á proti žalobkyni n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Svidník (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 1Csp/95/2020-189 z 19. januára 2022 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala zaplatenia istiny 5 000,45 eura s príslušenstvom; žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1. Súd prvej inštancie rozhodnutie zdôvodnil tým, že medzi právnou predchodkyňou žalobkyne, Slovenskou sporiteľňou, a. s., a žalovaným bola dňa 15. augusta 2014 uzatvorená zmluva o splátkovom úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 5 000 eur. Úver sa mal splácať v pravidelných 120 mesačných splátkach po 84,32 eura. Splatnosť prvej splátky bola určená na 28. septembra 2014 a termín konečnej splatnosti bol dohodnutý na 28. augusta 2024. Vzhľadom na námietku vznesenú žalovaným sa súd prvej inštancie prioritne zaoberal aktívnou vecnou legitímáciou žalobkyne, ktorá spornú pohľadávku nadobudla na základe zmluvy o postúpení pohľadávok z 24. marca 2020 po tom, čo Slovenská sporiteľňa, a. s. vyhlásila listom z 2. decembra 2019 predčasnú splatnosť úveru. V predmetnom liste zároveň oznámila žalovanému, že nastal prípad porušenia v zmysle bodu 8.1 písm. a) produktových obchodných podmienok na hypotekárne a splátkové úvery - omeškanie dlžníka so splácaním pohľadávky banky o viac ako tri mesiace. S poukazom na § 17 ods. 2 zákona č. 129/2010

Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) a § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“), súd prvej inštancie dospel k záveru, že právny úkon vyhlásenia mimoriadnej splatnosti ako podmienky postupiteľnosti pohľadávky na osobu, ktorá nie je bankou, bol neurčitý, pretože v ňom nebola riadne špecifikovaná omeškaná splátka, pre ktorú sa veriteľ rozhodol vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. S poukazom na § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka je neurčitý právny úkon neplatný. Ak nedošlo k zákonnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti, pohľadávka banky nebola postupiteľná, pretože tomu bránilo ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Jej postúpenie tak bolo svojim obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom, a preto bolo neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na neplatnosť postúpenia pohľadávky žalobkyňa nenadobudla predmetnú pohľadávku, preto nie je v spore pasívne legitimovaná. Na základe uvedených dôvodov súd prvej inštancie žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v súlade s § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 28. novembra 2022 sp. zn. 7CoCsp/18/2022 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil; žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

2.1. Odvolací súd v odôvodnení akcentoval, že ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka je zaradené do ôsmej časti, prvej hlavy, šiesteho oddielu tohto právneho predpisu, upravujúceho zánik záväzkov. Právna predchodkyňa žalobkyne využila oprávnenie vyplývajúce z § 565 Občianskeho zákonníka, čím spôsobila zánik povinnosti žalovaného splácať poskytnutý úver v dohodnutých splátkach. Keďže medzi právnou predchodkyňou žalobkyne a žalovaným bola uzatvorená spotrebiteľská zmluva, pre posúdenie predčasného zosplatnenia celého dlhu bolo potrebné zohľadniť i ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Ak Občiansky zákonník v tomto ustanovení hovorí o možnosti uplatnenia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní, musí ísť vždy o konkrétnu splátku, nakoľko len tak je možné posúdiť, či bola dodržaná zákonom stanovená minimálna lehota troch mesiacov pre uplatnenie tohto práva veriteľom. Konkretizovanie splátky, s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní, má zásadný vplyv aj na plynutie premĺčacej doby. Preto zosplatnenie celého peňažného dlhu pre nezaplatenie splátky musí obsahovať identifikáciu splátky, pre ktorú sa veriteľ rozhodol využiť svoje právo na zosplatnenie celého dlhu. Ak právny úkon zosplatnenia neobsahuje konkretizáciu tejto splátky, je nejasný a teda neurčitý, nakoľko vyvoláva dôvodné pochybnosti o tom, či bola dodržaná zákonom stanovená minimálna lehota troch mesiacov pre uplatnenie tohto práva veriteľa, ako aj o tom, kedy začala plynúť trojročná premĺčacia doba upravená v § 103 veta druhá Občianskeho zákonníka. Záver, podľa ktorého právny úkon zosplatnenia bol pre jeho neurčitosť neplatný podľa § 37 Občianskeho zákonníka, teda považoval odvolací súd za správny. Na základe uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil v súlade s § 387 ods. 1 a 2 CSP. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol v súlade s § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a zásadou úspechu vyplývajúcou z § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktoré odôvodnila podľa § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a), písm. b) CSP. Navrhla, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3.1. Podľa dovolateľky rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, a to (i.) či je veriteľ povinný za dodržania podmienok uvedených v § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka v podaní, ktorým toto právo uplatňuje uvádzať, pre ktorú konkrétnu splátku pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pohľadávky, t. j. či je skutkové vymedzenie splátky, pre nesplnenie ktorej došlo k uplatneniu práva podľa § 565 v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka náležitou takéhoto právneho úkonu, ktorej neuvedenie by spôsobovalo neplatnosť tohto právneho úkonu, ako aj od vyriešenia na to nadväzujúcej

otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a to otázky, (ii.) pre ktorú splátku je veriteľ oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky, ak je dlžníkom spotrebiteľ a odkedy je potrebné počítat začiatok plynutia premľacej doby v spotrebiteľských sporoch v prípade, ak došlo k uplatneniu práva podľa § 565 v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

3.2. Dovolateľka poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) z 30. novembra 2022 sp. zn. 5Cdo/224/2021, z 15. decembra 2022 sp. zn. 4Cdo/132/2021, a podľa jej názoru dôvodil, že najvyšší súd pristúpil k výkladu § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka odlišne od právneho posúdenia odvolacím súdom. Zároveň, hoci najvyšší súd v uvedených rozhodnutiach neodpovedal priamo na túto otázku, podľa dovolateľky vyslovil názor, že skutkové vymedzenie splátky, pre nesplnenie ktorej dochádza k uplatneniu uvedeného práva veriteľom, nie je náležitou takéhoto právneho úkonu, pretože určenie splátky, pre nesplnenie ktorej došlo k uplatneniu tohto práva, je otázkou právnou, vyplývajúcou z § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka a nie otázkou skutkovou. Ani prípadné skutkové vymedzenie veriteľom, že toto právo je uplatnené pre nesplnenie inej splátky v ničom neovplyvňuje právny stav veci, t. j. že k uplatneniu tohto práva mohlo dôjsť len vo vzťahu k jedinej splátke - a síce tej splátke, s ktorou je dlžník v súlade s § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka v omeškaní po dobu dlhšiu ako tri mesiace.

3.3. Podľa dovolateľky súdy nižšej inštancie vyslovili nesprávny právny názor, podľa ktorého oznam o vyhlásení mimoriadnej splatnosti musí obsahovať údaj, pre ktorú splátku veriteľ vyhlásil mimoriadnu splatnosť, inak je takýto úkon neurčitý, a teda neplatný. Najvyšší súd pristupuje v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe k danej právnej otázke tak, že v spotrebiteľských sporoch plyní premľacia doba prvý deň nasledujúci po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh. Dovolateľka ďalej argumentovala tým, že veriteľ nie je povinný vedieť správne právne posúdiť, pre nesplnenie ktorej splátky uplatňuje právo podľa § 565 v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Jeho úlohou je len sledovať splnenie týchto podmienok a ak toto právo uplatní po splnení týchto podmienok, je tento úkon platný. Uvedené nevyplýva z právnych predpisov a je šikanózne, keďže veriteľ je povinný skutkovo vymedziť stav, avšak právne posúdenie je už výhradne vecou súdu, pričom určenie, pre nesplnenie ktorej splátky napokon došlo k uplatneniu uvedeného práva, je výlučne právnym posúdením. Postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru podaním z 2. decembra 2019. Vychádzajúc z ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, keďže podľa zmluvy bola splatnosť splátok dohodnutá k 28. dňu v kalendárnom mesiaci, mohol tak učiniť len pre splátku splatnú dňa 28. augusta 2019. Súčasne možno konštatovať, že k uplatneniu tohto práva došlo v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, lebo žalovaný bol v dlhšom ako trojmesačnom omeškaní s plnením splátok a zároveň bol postupcom upozornený na možnosť uplatnenia tohto práva.

3.4. Ďalej dovolateľka zdôraznila, že veriteľ nie je povinný uvádzať konkrétnu splátku, pre ktorú pristúpil k vyhláseniu splatnosti. Zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť v oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti konkrétne, ktorá splátka mimoriadnu splatnosť vyvolala. Uvedené sa nedá vyvodit' ani jazykovým a gramatickým výkladom. Dovolateľka zastávala názor, že vo veci konajúce súdy výklad ustanovení § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka poňali až priveľmi extenzívne, resp. ich prakticky novelizovali, čo však do ich právomoci nepatrí, keďže právomoc meniť zákony prináleží moci zákonodarnej. Z jej strany ani zo strany postupcu nedošlo k porušeniu § 92 ods. 8 zákona o bankách, ani § 17 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, preto ak súdy dospeli k záveru, že z dôvodu porušenia týchto ustanovení nebola dovolateľka aktívne vecne legitimovaná na podanie tejto žaloby, vec nesprávne právne posúdili.

3.5. Napokon dovolateľka namietala, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je arbitrárne a nekonzistentné z dôvodu, že odvolací súd vniesol do problematiky vyhlásenia mimoriadnej splatnosti v sporoch so spotrebiteľským prvkom značnú nepredvídateľnosť, v dôsledku čoho došlo aj k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP. K tomu poukázala na ustanovenia čl. 2 ods. 2, ods. 3, čl. 16 ods. 1 Základných princípov CSP, ako aj na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) z 3. júla 2009 sp. zn. PL. ÚS 242/2007

a z 1. apríla 2015 sp. zn. I. ÚS 640/2014.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie odmietnuť, alternatívne zamietnuť. Uplatnil si nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Nesúhlasil s argumentáciou dovolateľky o nedostatku riadneho odôvodnenia napadnutého rozsudku a poukázal na jeho vecné odôvodnenie, kde sa odvolací súd dostatočne zaoberal všetkými právne významnými námietkami žalobkyne uplatnenými v odvolacom konaní, pričom svoje rozhodnutie logicky a vecne veľmi podrobne odôvodnil. Dovolateľka ani nekonkretizovala, aké konkrétne procesné práva mali byť porušené v takej miere, že malo dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces.

4.1. K argumentácii dovolateľky o nesprávnom právnom posúdení veci žalovaný uviedol, že kumuláciu dovolacích dôvodov podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP a súčasne podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP považuje za neprípustnú, až právne vnútorne protirečivú. Už len z dôvodu rozporuplnosti tvrdení žalobkyne sa žalovanému javí dovolanie ako neprípustné. Dovolateľka v podstate v celom dovolaní poukazovala iba na problematiku plynutia premlčacej doby pri vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru a v tomto smere odkázala na aktuálne rozhodnutia dovolacieho súdu. Ťažiskový dôvod, pre ktorý bola žaloba zamietnutá, však nespočíval v uplynutí premlčacej doby, ale v nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobkyne pre neplatné zosplatenie úveru a následne neplatné postúpenie pohľadávky. Podľa názoru žalovaného hypotéza právnych noriem vychádza z existencie nesplnenej (omeškanej) splátky. V prípade vyhlásenia mimoriadnej splatnosti je nevyhnutné označiť aj zročnosť nesplnenej splátky (§ 103 Občianskeho zákonníka in fine: „začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky“). Žalobkyňa, resp. jej právna predchodkyňa zrejme účelovo ani vo výzve, ani v oznámení o mimoriadnej splatnosti úveru neuviedla, pre ktorú splátku a odkedy je žalovaný v omeškaní. Dodávateľ tak nepostupoval s náležitou odbornou starostlivosťou a takéto zosplatenie je potrebné považovať za neurčité s poukazom na § 37 Občianskeho zákonníka. Požiadavka na odôvodnenie konania dodávateľa, ktoré naplnia znaky jednostrannej zmeny zmluvných podmienok, plyní aj z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“), konkrétne z rozsudku vo veci C-92/11 a rovnako z rozsudku v spojených veciach C-359/11 a C-400/11. Napokon žalovaný poukázal na to, že žalobkyňa v priebehu konania tendenčne prispôbovala svoju argumentáciu. Najprv v konaní pred súdom prvej inštancie uvádzala, že k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru malo dôjsť pre splátku splatnú bezprostredne pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti, teda dňa 28. novembra 2019, a teraz v dovolacom konaní už označuje splátku splatnú dňa 28. augusta 2019. V zmysle uvedeného je zrejme, ako dôležité je označovať splátku, pre ktorú hodlá veriteľ úver zosplatiť.

5. V priebehu dovolacieho konania dovolateľka podaniami z 26. apríla 2024 a z 19. novembra 2024 oznámila, že o predmetnej právnej otázke rozhodovali senáty najvyššieho súdu odlišne, pričom poukázala na uznesenia z 30. januára 2024 sp. zn. 1Cdo/123/2022 a z 26. júna 2024 sp. zn. 5Cdo/197/2022. Súčasne uviedla, že predmetnú problematiku posudzoval odvolací súd aj pri riešení právnej otázky premlčania, výsledkom čoho bol judikát publikovaný pod č. R 29/2023 (uznesenie z 29. novembra 2022 sp. zn. 7Cdo/268/2020). Za tejto situácie podľa dovolateľky prichádza do úvahy postúpenie veci veľkému senátu podľa § 48 CSP.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „dovolací súd“) ako súd príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je potrebné odmietnuť.

7. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad. Ak by najvyšší

súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

8. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa.

8.1. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

9. V prvom rade bolo potrebné preskúmať prípustnosť dovolania, ktorú dovolateľka odvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolateľka bola toho názoru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je svojvoľné (arbitrárne) a nepredvídateľné.

10. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

11. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že podľa ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) sudy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentmi vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (napr. *Garcia Ruiz v. Španielsko*, *Vetrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*). Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, najmä pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že za porušenie práva strany sporu na spravodlivý proces treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia, odníma možnosť náležite argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Zjavný nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia teda je porušením práva na spravodlivé súdne konanie a táto vada zakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

12. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúci je výlučne záver odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (napr. sp. zn. 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017, 9Cdo/213/2021). Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie dovolateľky, že v konaní došlo k tvrdenej vade zmätočnosti, pričom takúto vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu nezistil.

13. Ak dovolateľka v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP namietala arbitrárnosť

odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, dovolací súd opakovane uvádza, že odôvodnenie rozhodnutia v odvolacom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v oprávnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

14. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu by bolo možné považovať za nepredvídateľný len vtedy, ak by odvolací súd založil rozhodnutie (hoci potvrdzujúce) na nových skutkových zisteniach alebo na aplikácii úplne inej právnej normy, ktorú súd prvej inštancie nepoužil, pričom by odvolací súd nedal stranám sporu možnosť vyjadriť sa k týmto novým skutkovým alebo právnym okolnostiam. K takejto situácii v preskúmvanej veci nedošlo. Odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie na základe tých istých dôvodov, ktoré uvádzal už súd prvej inštancie a s ktorými sa odvolací súd stotožnil (bod 20. odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu). Z uvedeného dôvodu nemožno napadnutý rozsudok považovať za nepredvídateľný.

15. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 383/06).

16. K zjavnej neodôvodnenosti (arbitrárnosti) rozhodnutí všeobecných súdov ústavný súd uviedol, že je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). V preskúmvanej veci dovolací súd zistil, že odvolací súd sa nielen stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie ako vecne správnym, ale sám tiež reagoval na odvolacie námietky žalobkyne a na potvrdenie správnosti doplnil ďalšie dôvody. Vyjadril sa k tvrdeniu žalobkyne, že k zosplatneniu nemohlo dôjsť pre žiadnu inú splátku, len pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 28. novembra 2019 (bod 29. odôvodnenia rozsudku), aj k argumentácii, že zo žiadneho právneho predpisu nevyplyva povinnosť veriteľa uviesť v oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti konkrétne, ktorá splátka mimoriadnu splatnosť vyvolala (body 25. až 28. odôvodnenia rozsudku).

17. Z vyššie uvedeného vyplýva, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nemožno považovať za nedostatočne odôvodnený, ani za arbitrárny, preto dovolanie nie je prípustné (§ 447 písm. c) CSP). To, že dovolateľka nesúhlasila so závermi odvolacieho súdu, nezakladá existenciu dovolacieho dôvodu vady zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

18. Podstatou dovolacej argumentácie žalobkyne však bol nesúhlas s právnym posúdením veci odvolacím súdom, teda dovolací dôvod podľa § 432 v spojení s § 421 ods. 1 písm. a), písm. b) CSP. Vo vzťahu k týmto dôvodom dovolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom. Relevanciu podľa citovaného ustanovenia má len právna (nie skutková) otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Musí ísť pritom o takú právnu otázku, ktorá bola podľa názoru dovolateľa odvolacím súdom vyriešená nesprávne (§ 432 ods. 1 CSP) a pri ktorej s prihliadnutím na individuálne okolnosti prípadu súčasne platí, že ak by bola vyriešená správne, súdy by rozhodli inak, pre dovolateľa priaznivejším spôsobom.

19. Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale

nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Dovolací dôvod preto dovolateľ musí vymedziť tak, že uvedie, ktoré právne posúdenie veci pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť práve tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

20. Dovolací súd je viazaný iba vymedzením dovolacieho dôvodu a právnou otázkou, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré považuje dovolateľ za nesprávne, nie však už určením, pod ktorý prípad prípustnosti riešenia (§ 421 ods. 1 CSP) táto otázka spadá. Takéto určenie významovo nespadá pod vymedzenie dovolacieho dôvodu (§ 432 ods. 2 CSP). To znamená, že aj keď dovolateľ odkazuje na § 421 ods. 1 písm. b) CSP, teda tvrdí, že predmetná právna otázka v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená, dovolací súd, poznajúc vlastnú judikatúru, môže dospieť k záveru, že predmetná otázka už bola v jeho rozhodovacej praxi riešená, a v takom prípade posúdi dovolanie buď podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP a preskúma, či sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, alebo, ak táto rozhodovacia prax nie je ustálená a predmetná otázka je posudzovaná v rozhodnutiach odvolacieho súdu rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c) CSP), preskúma správnosť právneho názoru odvolacieho súdu.

21. Všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré sú vymenované v ustanovení § 421 ods. 1 CSP, sa však vzťahujú výlučne na právnú otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, teda takú právnú otázku, ktorej riešenie viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré boli podstatné pre rozhodnutie veci. V tejto súvislosti dovolací súd dospel k záveru, že otázka formulovaná dovolateľkou, resp. otázky, keďže išlo o dve otázky spojené do jednej vety: (ii.) „pre ktorú splátku je veriteľ oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky, ak je dlžníkom spotrebiteľ a odkedy je potrebné počítat začiatok plynutia premľacej doby v spotrebiteľských sporoch v prípade, ak došlo k uplatneniu práva podľa § 565 v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka“, nespĺňa (nesplňajú) uvedený predpoklad. Zamietajúce rozhodnutie súdu prvej inštancie a potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu totiž neboli založené na riešení otázky, pre ktorú splátku je veriteľ oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky, ani otázky, odkedy je potrebné počítat začiatok plynutia premľacej doby. Vo vzťahu k týmto otázkam bolo preto potrebné dovolanie odmietnuť podľa § 447 písm. f) CSP z dôvodu, že nebolo odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi.

22. Dovolací súd v kontexte uvedeného poznamenáva, že odvolací súd síce v napadnutom rozsudku (v bode 27. odôvodnenia) polemizoval s názorom, že premľacia doba začína plynúť až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, ktorá vyvolala zosplatenie, avšak nešlo o kľúčovú argumentáciu odvolacieho súdu, na ktorej by bolo založené potvrdenie zamietnutia žaloby. K otázke, pre ktorú splátku mohlo dôjsť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, sa odvolací súd nevyjadril vôbec a v bode 29. odôvodnenia napadnutého rozsudku označil predmetnú otázku za právne bezvýznamnú. Dôvodom zamietnutia žaloby a potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie odvolacím súdom bolo výlučne to, že jednostranný právny úkon zosplatenia úveru veriteľom neobsahoval špecifikáciu omeškanej splátky, pre ktorú sa veriteľ rozhodol vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, a preto bol ako neurčitý právny úkon neplatný.

23. Relevantnou právnou otázkou, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, teda bola len prvá dovolateľkou formulovaná otázka: (i.) „či je veriteľ povinný za dodržania podmienok uvedených v § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka v podaní, ktorým toto právo uplatňuje uvádzať, pre ktorú konkrétnu splátku pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pohľadávky, t. j. či je skutkové vymedzenie splátky, pre nesplnenie ktorej došlo k uplatneniu práva podľa § 565 v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka náležitosťou takéhoto právneho úkonu, ktorej neuvedenie by spôsobovalo neplatnosť tohto právneho úkonu“.

24. Dovolací súd nezistil, že by vo vzťahu k tejto otázke ku dňu vyhlásenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu existovala ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Tá sa však postupne sformovala v čase po vyhlásení napadnutého rozsudku a po podaní dovolania v tejto veci. Na niektoré rozhodnutia poukázala už dovolateľka (uznesenia z 30. januára 2024 sp. zn. 1Cdo/123/2022 a z 26. júna

2024 sp. zn. 5Cdo/197/2022). Niektoré rozhodnutia odkazované dovolateľkou však neobsahovali právny názor dovolacieho súdu na otázku, či vyhlásenie predčasnej splatnosti musí obsahovať špecifikáciu splátky, pre ktorú dochádza k zosplatneniu, ale týkali sa otázky začatia plynutia premľacej doby (napr. uznesenie najvyššieho súdu z 30. novembra 2022 sp. zn. 5Cdo/224/2021, z 15. decembra 2022 sp. zn. 4Cdo/132/2021 a z 29. novembra 2022 sp. zn. 7Cdo/268/2020, R 29/2023).

25. Na tvrdenie dovolateľky, že vzhľadom na rozdielne rozhodnutia dovolacieho súdu v tejto otázke je potrebné, aby konajúci senát dovolacieho súdu postúpil vec veľkému senátu, dal odpoveď hoci v inej veci, avšak skutkovo a právne obdobnej, už ústavný súd v uznesení z 13. marca 2025 sp. zn. III. ÚS 157/2025 (v bodoch 17. a 18. odôvodnenia), keď konštatoval, že najvyšší súd v uznesení z 26. júna 2024 sp. zn. 5Cdo/197/2022 primárne neriešil otázku, či vo výzve pred zosplatnením musí byť konkretizovaná omeškaná splátka, len sa jej na okraj dotkol (obiter dictum) popri konštatácii dôvodnosti nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia; nešlo teda o rozhodnutie o právnej otázke podľa § 421 ods. 1 CSP, ale o vade zmätočnosti podľa § 420 CSP. To isté podľa ústavného súdu platí aj pre uznesenie najvyššieho súdu z 30. januára 2024 sp. zn. 1Cdo/123/2022, keď „nemožno dospieť k záveru, že by v tomto rozhodnutí najvyšší súd popri riešení nosnej otázky, ktorou bol začiatok plynutia premľacej lehoty predčasne zosplatneného spotrebiteľského úveru, záväzne vyriešil aj otázku, či pod sankciou neplatnosti musí byť v oznámení o zosplatnení konkretizovaná omeškaná splátka“. Aj v uvedenom rozhodnutí najvyšší súd právny názor o nadbytočnosti konkretizácie omeškanej splátky vo výzve či oznámení o zosplatnení vyslovil len ako protiargument k nie rozhodujúcej argumentácii dovolateľov o špecifikácii omeškanej splátky ako podmienky platnosti zosplatnenia. Tieto len na okraj a doplnkovo vyjadrené právne názory senátov najvyššieho súdu, hoci sú súčasťou odôvodnení rozhodnutí, nemožno podľa ústavného súdu považovať za záväzné právne názory, keďže nimi neboli riešené otázky, bez vyriešenia ktorých by dané veci nebolo možné rozhodnúť.

26. Z uvedenej argumentácie ústavného súdu, s ktorou sa konajúci senát dovolacieho súdu stotožňuje, vyplýva, že nie je povinnosťou senátu najvyššieho súdu postúpiť vec veľkému senátu v zmysle § 48 CSP, ak sa chce odchýliť od právneho názoru vyjadreného v rozhodnutí iného senátu najvyššieho súdu len doplnkovo, na okraj (obiter dictum), teda ak v predchádzajúcom rozhodnutí iného senátu nešlo o riešenie otázky, bez vyriešenia ktorej by nebolo možné danú vec rozhodnúť. Konajúci senát dovolacieho súdu preto napriek tomu, že zaujal právny názor odlišný od názoru vyjadreného v uznesení z 30. januára 2024 sp. zn. 1Cdo/123/2022, nepovažoval za potrebné postúpiť vec veľkému senátu.

27. Jediným rozhodnutím, v ktorom sa najvyšší súd výslovne zaoberal dovolateľkou nastolenou otázkou nutnosti špecifikácie omeškanej splátky v zosplatnení úveru, ako dovolacím dôvodom podľa § 432 v spojení s § 421 ods. 1 CSP, teda ako zásadnou právnou otázkou, ktorá bola podstatná pre rozhodnutie vo veci, je uznesenie z 13. februára 2025 sp. zn. 6Cdo/152/2022. Toto uznesenie bude zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky s právnou vetou v znení: „Bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. októbra 2024). Právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka.“ Právne vety („judikáty“) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky tvoria základ ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, pričom žiadne iné relevantné rozhodnutie dovolacieho súdu v dovolateľkou nastolenej otázke neexistuje. V preskúmvanej veci odvolací súd rozhodol v súlade s uvedenou právnou vetou, teda sa neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (hoci táto prax bola ustálená až po rozhodnutí odvolacieho súdu).

28. Na zdôraznenie správnosti právneho názoru, vyjadreného v uznesení z 13. februára 2025 sp. zn. 6Cdo/152/2022, konajúci senát dovolacieho súdu uvádza, že v prípade zmluvy o pôžičke alebo úvere je odklad splatnosti dlhu, jeho rozdelenie na splátky súčasťou špecifického plnenia veriteľa, resp. pojmovým znakom zmluvy. Preto je predčasné zosplatnenie funkčne ekvivalentné s trvalým vyviazaním sa veriteľa z povinnosti splniť záväzok. Ak má mať takýto účinok jednostranný prejav vôle veriteľa,

musia existovať dostatočne závažne, zmluvou predvídané (§ 565 Občianskeho zákonníka) dôvody a takýto prejav vôle musí tieto dôvody dostatočne určito špecifikovať. Súdny dvor v rozsudku z 26. januára 2017 vo veci C-421/14 Banco Primus okrem iného stanovil, že „pokiaľ ide o posúdenie vnútroštátnym súdom prípadne nekalej povahy podmienky týkajúcej sa splatnosti celého dlhu z dôvodu neplnenia povinností zo strany dlžníka počas určitého obdobia, je úlohou tohto súdu preskúmať, či možnosť predajcu alebo dodávateľa rozhodnúť o splatnosti celého úveru závisí od toho, že si spotrebiteľ nesplnil povinnosť, ktorá je v spornom zmluvnom vzťahu podstatná, či sa táto možnosť priznáva v prípadoch, v ktorých je takéto nesplnenie povinností dostatočne závažné z hľadiska doby splácania úveru a jeho výšky, či táto možnosť predstavuje odchýlku od právnych predpisov uplatniteľných v danej oblasti pri neexistencii osobitných zmluvných ustanovení a či vnútroštátne právo stanovuje primerané a účinné prostriedky, ktoré spotrebiteľovi, na ktorého sa takáto podmienka uplatní, umožnia, aby odvrátil účinky takejto splatnosti úveru“. Takýmto prostriedkom na odvrátenie účinkov predčasného zosplatnenia úveru v slovenskom právnom poriadku je najmä povinné upozornenie pred zosplatnením úveru, ustanovené v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Ak však má mať spotrebiteľ skutočne účinnú možnosť odvrátiť predčasné zosplatnenie, mal by presne vedieť, ktorú splátku, prípadne jej časť a v akej výške má zaplatiť, aby predčasnému zosplatneniu predišiel. Následne, v prípade nezaplatenia tejto splátky alebo jej časti môže pri zachovaní princípu primeranosti dôjsť k predčasnému zosplatneniu dlhu. Vzhľadom na už vyššie uvedenú závažnosť takéhoto jednostranného právneho úkonu, keď sa ním de facto ukončuje úverovanie spotrebiteľa, ktoré tvorilo podstatu zmluvného vzťahu, musí byť aj tento jednostranný úkon dostatočne určitý, teda musí obsahovať údaj o tom, pre nezaplatenie ktorej konkrétnej splátky k zosplatneniu dochádza.

29. Dovolací súd sa nestotožnil s argumentáciou dovolateľky, že určenie splátky, pre ktorú došlo k predčasnému zosplatneniu, je otázkou právneho posúdenia. Určenie (označenie) splátky, pre nezaplatenie ktorej veriteľ uplatňuje právo na predčasné zosplatnenie celého dlhu, je výlučne skutkovou otázkou - je to jednoznačne veriteľ, kto sa rozhodne, či právo na predčasné zosplatnenie využije, kedy a za akých skutkových okolností ho využije. Ide o jeho subjektívne rozhodnutie, ktoré však musí aj navonok manifestovať a primerane odôvodniť. Teda len veriteľ môže v zosplatňujúcom úkone ako skutkovú otázku označiť tú konkrétnu splátku, pre nezaplatenie ktorej sa on sám rozhodol vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru.

30. Okrem toho Súdny dvor v rozsudku z 9. novembra 2023 vo veci C-598/21 Všeobecná úverová banka konštatoval, že pokiaľ sa ustanovenia § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka neuplatnia v spotrebiteľských zmluvách automaticky, ale pre ich uplatnenie je potrebná dohoda medzi účastníkmi konania, potom takáto dohoda o možnosti predčasného zosplatnenia úveru nepredstavuje zmluvnú podmienku, ktorá „odráža záväzné zákonné alebo regulačné ustanovenia“ v zmysle článku 1 ods. 2 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, a preto podlieha preskúmaniu jej prijateľnosti v zmysle citovanej smernice (body 67. až 71. odôvodnenia rozsudku vo veci C-598/21). Vo výroku toho istého rozsudku následne Súdny dvor poskytol výklad smernice 93/13/EHS v spojení s Chartou základných práv Európskej únie v tom zmysle, že ich ustanovenia „bránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej súdne preskúmanie nekalej povahy klauzuly o predčasnej splatnosti obsiahnutej v zmluve o spotrebiteľskom úvere nezohľadňuje proporционаlitu možnosti priznanej predajcovi alebo dodávateľovi uplatniť právo, ktoré mu vyplýva z tejto klauzuly, s ohľadom na kritériá súvisiace najmä so závažnosťou nesplnenia zmluvných povinností zo strany spotrebiteľa, takých ako výška splátok, ktoré neboli splatené vo vzťahu k celkovej výške úveru a dĺžke trvania zmluvy, ako aj s možnosťou, že uplatnenie uvedenej klauzuly povedie k tomu, že predajca alebo dodávateľ môže pristúpiť k vymáhaniu súm dlžných na základe tejto klauzuly predajom rodinného obydľia spotrebiteľa v mimosúdnom konaní“. Z uvedeného je zrejmé, že vnútroštátne súdy by mali podrobiť zmluvné dojednania v spotrebiteľských zmluvách o možnosti predčasného zosplatnenia úveru alebo pôžičky kontrole neprijateľnosti zmluvnej podmienky, a to najmä s prihliadnutím na proporционаlitu, teda rozsah nezaplatených splátok vo vzťahu k celkovej výške úveru a dĺžke trvania zmluvy. Kontrola neprijateľnosti zmluvných podmienok je pritom vždy abstraktná, teda nie je podstatné, za akých konkrétnych okolností veriteľ danú zmluvnú podmienku aktivoval, podstatné je len to, či samotné znenie tejto podmienky obsahuje uvedené kritériá proporционаlity. Neprijateľnú zmluvnú

podmienku nemožno dodatočne modifikovať (C-618/10). Zmluvná podmienka, v ktorej je možnosť predčasného zosplatnenia úveru tak široko formulovaná, že umožňuje banke vyhlásiť mimoriadnu splatnosť v prípade akéhokoľvek porušenia zmluvy spotrebiteľom, môže byť považovaná za neprijateľnú zmluvnú podmienku, spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

31. Sumarizujúc vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že právne posúdenie dovolateľkou nastolenej relevantnej právnej otázky odvolacím súdom v danom prípade bolo v súlade s vyššie prezentovaným ustáleným právnym názorom dovolacieho súdu, publikovaným v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, a nepredstavovalo tak odklon od ustálenej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP, ani nešlo o riešenie otázky, ktorá by v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená, prípadne je dovolacím súdom riešená rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. b) a písm. c) CSP), preto dovolací súd dovolanie žalobkyne aj v tejto časti ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

32. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP v súlade so zásadou úspechu strán v dovolacom konaní (§ 255 ods. 1 CSP), v zmysle ktorej úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti neúspešnej žalobkyni.

33. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.